

старата и схлупена бабина Радината кжща. Направи Янко и новъ голѣмъ дюкянъ срѣдъ града.

Минаха се още нѣколко години. Внуцитѣ на баба Рада порастнаха. Двамата, по-голѣмитѣ завършиха училището въ града и вече помагаха на Янко. По-малкитѣ учеха и помагаха на баба си. А тя не чувствуваше умората. Отъ сутринъ до вечеръ припкаше, готвѣше, редѣше новата кжща и не можеше да се нарадва на това чудно щастие, което огрѣ и нея, и горкитѣ ѝ внучета сирачета...

Цѣлиятъ градъ сега ѝ заблазяваше. Всички считаха нея и внучетата ѝ за най-щастливитѣ въ града. Защото майсторъ Янко бѣше сега първия гражданинъ, отъ всички най-много уважаванъ и почитанъ... Па го смѣтаха и за най-богатия човѣкъ въ града.

Единъ празниченъ день Янко излѣзе самичѣкъ. Другъ пжтъ винаги въ празникъ водѣше момчетата си на разходка. А този день излѣзе самичѣкъ. Когато се върна вечеръта, той бѣше много веселъ и радостенъ и още отъ вратата извика:

— Знаешъ ли, майко, че азъ купихъ цѣлия върбалакъ край брѣга на рѣката?

Баба Рада го погледна очудено, но се досѣти за кой върбалакъ ѝ говори той. За онова мѣсто, кждето тя го видѣ, че искаше да скочи въ рѣката и се удави.

— Купихъ го за споменъ и много ефтино. Купихъ цѣлия брѣгъ на рѣката съ върбитѣ и раkitата...

Баба Рада се усмихна и каза:

— Хубаво си направилъ.... Тамъ, ако се загради и почисти, хубава гора ще стане...

Но Янко мислѣше друго. Той отдавна слушаше, че се търсятъ въ града и изъ селата много кошници и кошове. Изнасяха се на пазара много круши, ябълки, грозде и сливи, които се раждаха изобилно въ околнитѣ села. Отдавна всички приказваха, че кошове и кошници могатъ да се плетатъ отъ върбитѣ и раkitата край рѣката. Всички въ града и селата приказваха това, а Янко слушаше. Той слуша дълго време тия приказки и ето тоя день реши и купи върбитѣ и раkitата, заедно съ много мѣста по брѣга на рѣката....

Следъ месецъ-два той повика специалисти майстори отъ далече, събра и доста работници отъ града и